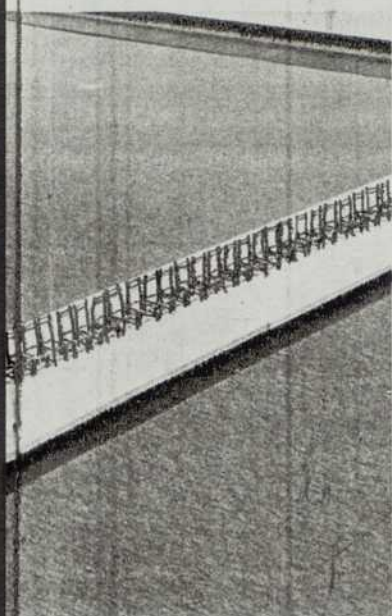

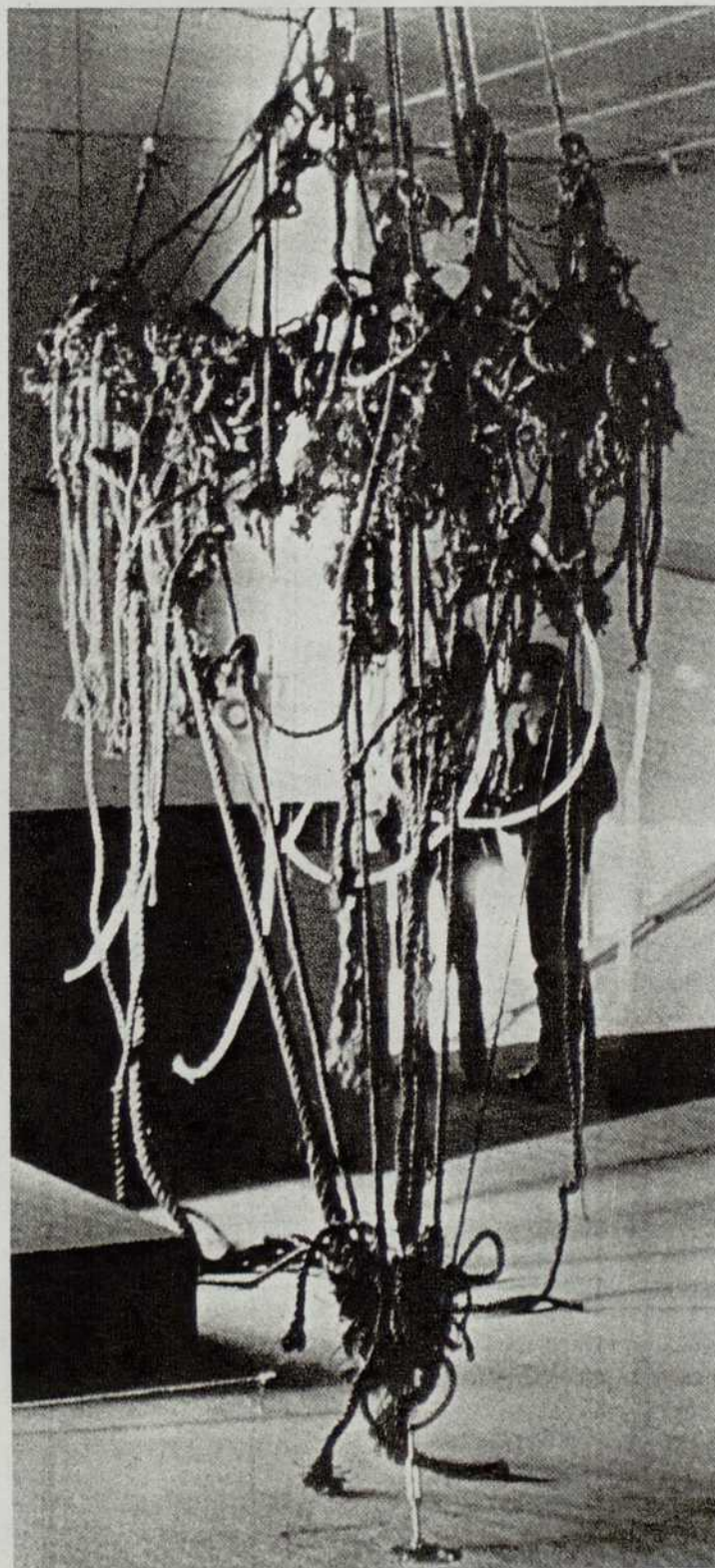
7. Suk-Choi Ji, Raskko (tuoleja), 1982, tilateos, puuta ja kangasta

Mut vie me näistä syvyyksistä, annetaan haista Hildenillä ja kurkataan kapitalismin ihanaan kufutuskukkuun. Tähän me olemme, loputtoman moneen persoonalliseen ja itsekeskiseen palaseen hajonnutta maailmankuvaa. Se on S.O.S.-realismia, mutta se on totta! Nyt alan nähdä selvemmin. Pariisin nuorten biennaalissa voi pitää hauskaa. Olen pelastettu, olen nähnyt sisälläni jo nämä kaikki, tämä ON realismia. Holantilaisen van der Heidenin spiraalit ainakin ovat. Mytologisten muotojen esiinmarssi on selvä, ei vain unissa, vaan tosi tarkoituksessa. Sillä ei MYYTIT ole jokin taantuma, vaan päinvastoin: Myyttinen elämä on tuhat kertaa elävämpää kuin ei-myyttinen. Se on jokahetkistä elämistä syntykertomuksessa, alkuvoimien parissa. Terve sielu terveessä känissä ilman krapulaa!

8. Sophie Ristethueber, valokuva 18 kuvan sarjasta.

10. Marja Kanervo, Suuri tuulikannet, 1982, sekateknikka

Esineiden elämää

Muinainen esineistö sisälsi myös sen synnyn. Vene oli, paita si kulkuväline, myös purje perimäisiin maailmoihin. John Audun Hauge, Breivikin oppilas on löytänyt norjalaisen muinaisuuden omalla raskaan käsitteellisellä tavallaan. Mahtavaa jälkeä, kukakohan löytää meillä Suomessa kansallismuseon uudelta taidekantilta? Mahtaako se olla joku suomalainen?

Kunnioitus ikivanhoja rituaaleja kohtaan, aavistelu niiden peräti toisista lähtökohdista nousevista merkityksistä on tullut jäädäkseen moderniin taiteeseen. Shamaanien lovet alkavat aueta modernisteille.

Tähän liittyy voimakas eläinmaailmojen kokeminen. Paitsi Luostarin kauniisti kehräävät tiikerit ja leopardit, löytyi näyttelystä muitakin petoja. Marjo Kanervon köydet kävivät hämähäkkiin. Parhaat pedot ovat tietenkin saksalaiset ekspressionistit sinänsä. Lutz Friedelin Rullaportaiden yhteentörmäys oli vihdoin tyjentävä esitys tuosta jokatavatalon rituaalista. Vakaata ja vesiselvää näkemykseni kuitenkin on se, ettei tänne vakiokisoihin mitenkään pääse sisälle rankimmat hurjastelijat. Ne jäävät Berliinin kellareihin molemmiin puolin muuria!

Belgian Ludo Geyselsin tosi banaalit uusakusukkeat jäivät mieltä kuvottamaan. Noin sitä kohta taas roikutaan luolissa, jähkä nämä uraanit on halkaistu. Sanoi Kuusi mitä tahansa.

Mutta ennen harmageddonia, otetaan tietoisuus mukaan joka sekunnista, mikä on jäljellä. Anish Kapoorin ihmeellinen veistos jäi ainakin minulle mielikuvitusta hieromaan. Ja kun mieli alkaa kuvittaa oikein todenteolla, alkaa se näkösilmiäkin viptottaa merkittävästi. Siinä näkiä, missä kokiä.

Modernilla taiteella ei ole alkua eikä loppua. Se on vapautta sinänsä. Kiitos vaan Sara Hildénille ja intendentti Vuorikoskelle, että he ovat saaneet edes tämän näytön Suomeen esimerkkinä tästä vapauden mahdollisuudesta. Eipä aikaakaan, niin suomalaiset löytävät oman öyliömäisen modernisminsa, jolla on päin nava sanansa maailman taide-tanhuville.

Niin Suomesta voisi tulla todellinen yhteistyön ja avunantaja kaiken maailman S.O.S.-realismille. Meillä on sellaisia sisäisiä jytärivoimia käyttämättä, joista Rogeräsi ym. Reikanit eivät tiedä panssarinamultaan yhtään mitään.